

Ha nem volna tehetség az emberben, kiderülne az elején, még fiatalon, és akkor pár év alatt abbahagyná. Írok, amikor tudok, de ez a „tudok” nem függ össze azal, hogy nekem állásom, családom van, a napi írásgyakorlástól nem egyéb bokros teendők térítenek el, így föl sem merül bennem, hogy erről vagy bármiről is le kellene mondanom. Van olyan író, aki tanárként csak a nyári szünetben ír. A produktum nem függ a napi rutintól, vagy az íróságod a megjelent könyveidnek a számától és gyakoriságától. Nincs elszalasztott lehetőség, nincs kihagyott írás sem. Majd amikor megérnek bennem a dolgok, amikor kész egy téma, és olyan a konstelláció, akkor megírom. Ez nem ihlet kérdése, hanem a határidő, amit gyakran lapoktól kapok, máskor meg magamnak állítok. A korábban említett elengedés pillanatában nem az írás elengedése volt, hogy többet nem csinálom, hanem a kényszer, hogy mindazt, amit addig csináltam, a jövőben szabadabban tegyem. Az inspiráció nem múlik, mert folyamatosan megragadnak témák, és a motiváció sem, hogy mondatokkal bibelődve, történetek elmondásával fejezzek ki valami nekem fontosat.

A hely újralelkesítése

KEREKASZTAL-BESZÉLGETÉS A VIDÉKI IRODALOMSZERVEZÉSRŐL

Áfra János: Két elnök ül mellettem, Papp-Für János a Hajdúböszörményben működő Kertész László Hajdúsági Irodalmi Kör (KLHIK) elnöke alapítása óta, Korpa Tamás pedig a Fiatal Írók Szövetségének (FISZ) új elnöke – Antal Nikolettal közösen vezetik a szervezetet. Milyen tapasztalatokat tudtok magatok mögött, egyáltalán egy tapasztalt elnök milyen tanácsokat adna annak, aki most kezd egy szervezet vezetéséhez? Szabad egyáltalán ugyanazon a lapon emlegetni egy helyi jellegű és egy országos irodalmi csoportosulást?

Papp-Für János: Mielőtt megválasztották, inkább akkor adtam volna Tamásnak tanácsot, mégpedig azt, hogy ne induljon el a választáson. Viccet félretéve: jó ezt csinálni, hogyha az ember azt tapasztalja, hogy van értelme, és esetemben mégis csak így van. 2009-ben alakult meg Hajdúböszörményben a Kertész László Hajdúsági Irodalmi Kör – 50 alapító tag volt –, és azt kezdeményezték jó néhányan, hogy próbáljam meg én vezetni az egyesületet. Akkor azt gondoltam, hogy ha már én vezetem, akkor csináljunk is valamit. Pár év azért kellett ahhoz, hogy az alapvető anyagi és szellemi tőkét összefogjuk, és valamilyen pontosabb irányt is kijelöljünk az egyesület alapszabályában lefektetettekhez képest. Az egyik legnagyobb áttörés hat évvel ezelőtt volt, amikor megálmodtam a Hajdúböszörményi Írótabort (HÍR), ami kimondottan azért jött létre, hogy tehetséggondozással foglalkozhassunk. Fiatal, pályakezdő, leginkább középiskolás diákok részére hirdetjük ezt a tábor nyaranta. Az első írótaborban még kicsit családias volt a hangulat, azt hiszem 35–40 fő jött el, idén ez a szám már 130–140 körüli.

Áfra János: Azóta folyamatosan te vagy a szervezet elnöke, mennyire érzed ezt terhesnek, pontosabban az ezzel járó feladatokat, papírmunkákat, egyebeket, hiszen

a vezetői feladatoknak van egy nem annyira kellemes és kreatív része is. Az egy dolog, hogy az ember programokat szervez, támogatja a fiatalokat, de ez mégis csak egy kétoldalú dolog, nemde?

Papp-Für János: Lehet, hogy sokan azt gondolják, mikor vége van az ötnapos tábornak, pihenhetünk a következőig, de valójában ez egy egész éves munka. A pályázattási rendszerek rém bonyolultak, maga a pályázat beadása és a megvalósítást követő elszámolás az irodalmi kör legkisebb feladata, s a tábor öt napja is gyorsan eltelik. Az előkészületek és az utólagos, operatív munka emészti fel leginkább az időnket. De nagyon szerencsések vagyunk, amiért a mi kis egyesületünknek van egy otthona. Lett egy nagyon szép irodánk, és hárman – Gálné Mező Ivett, Ványai Anita és én – teljes állásban dolgozunk ott az önkormányzat és a polgármesterünk támogatásával. Szóval ezeket a feltételeket minden évben biztosítja nekünk a város, van fizetésünk, van helyünk a Maghy Zoltán Művészházban, nem kell rezsit és bérleti díjat fizetni, és így – megbecsülve – sokkal jobb dolgozni. Olyan kollégáim vannak, akik között szétosztottam a munkát, mindenki végzi a saját feladatát, amit nagyon jól csinálnak. Évek óta együtt dolgozunk, így nekem sokkal könnyebb. Természetesen a megfelelő anyagi háttérrel a programokhoz nehéz összepályáznunk, de minden évben sikerül.

Áfra János: Tamás, te jelenleg Vámospércsen élsz, ez okoz bármiféle fennakadást például az elnöki pozícióid ellátásában? Vagy úgy osztjátok meg a feladatokat, hogy ebből ne legyen probléma?

Korpa Tamás: Van egy meghatározott feladatelosztási protokoll, amihez igyekszünk tartani magunkat. Némileg illuzórikus persze ez az állapot, mivel a Fiatal Írók Szövetségének sokféle tevékenységköre van, a könyvkiadástól kezdve – öt könyvsorozat fut párhuzamosan, öt profillal – a tehetséggondozáson és szakmai érdekvédelmen át a konferenciák- és felolvasókörtak szervezéséig. Nehéz szétcsoportosítani mindent úgy, hogy jól működjön, és nehéz egy kézben tartani a dolgokat. Olyan munkatársakra van szükség, akik között megvan a belső összhang és játékosztón, na meg a feladatéhség, és ami igazán fontos ezen a szcénán: a rugalmasság.

Az én elsődleges feladatomban a korábbi ciklusban is a szervezetépítés és a belső kapcsolatok ápolása volt, ami 2017-től kiegészült a határon túli kapcsolatok intézésével, protokollal, pénzügyekkel. Ez utóbbi területek felügyelete Antal Nikolett elnöktársammal természetesen közös. Szerencsés helyzetben vagyok abból a szempontból, hogy a vámospércsi letelepedésem és az ottani tevékenységemet össze tudom kapcsolni az irodalommal, pontosabban az irodalomszervezéssel. Van egy kellemes fúzió a két irodalmi aktivitás között. Hoznék egy példát, ami mind a helyi kisközösség, mind pedig az országos szervezet aspektusából párbeszédképes volt. Tudatosult bennünk, hogy Térey János *Zártkert* című poémája – a vers végéhez illesztett paratextus szerint – Vámospércsen, a Báthori kertben keletkezett, tehát a verset szoros viszony fűzi a Térey család vámospércsi gyümölcsös-kertjéhez. Hamarosan tisztultak a referenciális szálak: kiderült, hogy korunk egyik legfontosabb irodalmára gyerekkorát Vámospércsen is töltötte. Ezek az egybeesések adták azt az ötletet, hogy egy rendezvény – a *Zártkert*-ről referáló szimpóziumot

és egy Térey-közönségtalálkozót szervezzünk a legkisebb régi hajdúvárosban. Az esemény később kezdeménye lett a FISZ szimpóziumsorozatának.

A sorozat különossége abban állt, hogy egy-egy kortárs szerző egy-egy költeménye – vagy műcsoportja, esetleg kötete – került fókuszba, úgy hogy a művekre referáló előadások és a szerzőkkel történő beszélgetések a műveket ihlető rendhagyó, speciális helyszíneken szólaltak meg. Az inspirációt nyújtó, áttelekítő hely illetően újralelkesítéseként. A szövegmű, a szerző, a recepció jelenléte egyszerre kínálhatja fel magát a hely belakásaként és a helyből történő kiűzetésként. A második alkalom apropóját Győrffy Ákos *A hegyi füzet* című műve adta a borsónyi kisnői turistaházban, a harmadik állomás, ami Kovács András Ferenc teátrumi poemáit vette górcső alá, *Ophelio Barbaro búcsúzik* címmel, a színház világnapján, a marosvásárhelyi színházban volt. Kiemelném még a Lanczkor Gábor Ság-hegyről írott versciklusát értelmező eseményt, amit a Ság-hegy lábánál abszolváltunk, majd megmásztuk a vulkánt, Gábor zenés performanszt adott elő, mi pedig „kipótoltuk” magunkban a lebontott vulkánkaréj hiányzó részleteit. Olyan helyekre értünk el, amelyek egyfelől kiesnek a budapesti látókörből, másfelől 12 szövegelemzés született kortárs művekről.

Ami még meghatározó feladatunk Vámospércsen: egy gyerekirodalmi program-sorozat fenntartása kortárs gyerekirodalmi szerzőkkel – itt most Papp-Für Jánosra néztek, reménykedve abban, hogy ősszel eljön hozzánk Borbáth Péterrel és Lanczkor Gáborral együtt. Az volt a célunk, hogy ne csak egy rendhagyó író-olvasó találkozót csináljunk, hanem komplex, több felvonásos, több pólusú eseményt. Felnőtteknek és gyerekeknek közönségtalálkozó, majd írástréning, a környékbeli könyvtárosoknak, tanároknak pedig könyvismertető.

Áfra János: Láthatóan mindketten szívügyeteknek érzitek, hogy ne csak Budapesten történjenek dolgok, de bizonyára ti is szembesültetek azzal, hogy sokan orientálódnak a centrum felé. Gyakran problematizálják is a vidékiséget, és szóvá teszik, érdeklődve: „Nem akarsz Budapestre költözni?” Ti hogy álltok ehhez a kérdéshez, miért érzitek fontosnak a vidéki jelenléteket, programszervezést, egyáltalán meg tudjátok-e határozni, például a Kertész László Hajdúsági Irodalmi Kör kapcsán, hogy egy ilyen regionális szervezetnek mi a funkciója, mitől sajátos, miért van szükség egy kisvárosban irodalmi egyesületre?

Papp-Für János: Én eleve rendkívül kieső vidéki városban nőttem fel, Hajdúdorogon, és tudtam magamról, hogy nem feltétlenül olyan egyszerű vidékiként budapesti rendezvényeken részt venni – akár mint meghívott, akár mint szervező –, és a vidéki fiatalok közül nagyon sokan vannak, akiknek nincsenek kapcsolatai a fővárossal. A kapcsolati tőke rendkívül fontos. Ha egy-egy városban van egy-egy olyan szervező, aki közösséget tud teremteni, oda sokkal jobban be tudnak tagozódni azok a fiatalok, akiknek nincsenek mondjuk fővárosi kapcsolataik. Leginkább ezért fontos az, hogy odafigyeljünk a helyi tehetségekre. Lehet, hogy csak egy-kettőt tudunk felfedezni magunknak, de hogy Budapestről nem fogják őket felfedezni, az szinte biztos. Sokkal szívesebben eljönnek helyi programokra, családiasabb mondjuk egy kreatív írás óra a hajdúböszörményi Maghy Zoltán Művész-

házban, a filagória alatt, ezek havi rendszerességű találkozások, és a Hajdúböszörményi Író táborban elsődleges szerepet kap az, hogy vidéki középiskolákból érkező hajdúvárosi gyerekek és határon túl élő tanulók lehessenek együtt, s egy közösséget alkossanak. Úgy néz ki, hogy ez nagyon működőképes. Én ebben látom a fontosságát, hogy ilyen kis településeken is megvesse a lábát az irodalmi élet, és nagyon örülök, hogy van egy olyan polgármester, aki szívén viseli és támogatja ezeket a kezdeményezéseket. Ezek meghatározó dolgok, nélkülük nehezen tudnánk működni.

Korpa Tamás: A FISZ-nél nekem nagyon fontos volt, hogy friss „sejteket” kezdjünk kiépíteni, s mivel kárpát-medencei hatósugarú a kezdeményezés, sok gondot fordítunk arra, hogy például Debrecenben legyen évente 4 vagy 5 program. Kimondva nem sok, de megcsinálni nem is olyan könnyű. Szerencsére a debreceni FISZ-sejt megújult a közelmúltban, tele van ambiciózus, elhivatott értelmezőkkel. Az első lépés az volt, hogy a vidéki egyetemvárosokban jelen legyünk: Debrecenben, Szegeden, Újvidéken, Kolozsvárott.

A regionális centrumok becsatornázását egy kissé avantgárdabb gesztus követte: vigyünk ki egy nagyrendezvényt, ráadásul egy tudományos konferenciát – előadókkal, PhD-hallgatókkal, tudósítókkal – a centrumtól nagyon messzire, egy nyelvi, etnikailag, építészeti, természeti adottságait tekintve „különleges” zsákfaluba. Ebből az elgondolásból rendeztük meg *A magyar falu poétikái* című konferenciánkat Szögligeten. Az egy főre jutó egyetemi tanárok és Kossuth-díjas szerzők száma három napon keresztül nagyon magas volt az aggteleki karsztvidéken akkor. Nagyon jó a középiskolás fókusszal dolgozó, szövegműhelyekre koncentráló Hajdúböszörményi Író tábor. Nagyon jó a Sárvári Diákírók, Diákköltők Találkozója, hasonló megfontolásokból, négy évtizede. Nagyon jó a József Attila Kör grandiózus sziglieti tábora, ahol a különféle nemzedékek – a legfiatalabbaktól a legidősebbekig – tudnak tanulni egymástól. A FISZ visegrádi tábora is ilyen megfontolásokból jött létre, erőteljes nemzetközi kitekintéssel és még erősebb irodalomkritikai érdeklődéssel. De említhetném még az Erdélyi Magyar Írók Ligája által szervezett Kolozsvári Kikötő fantáziánévű három napos rendezvényt is, ahol és amikor a szélrózsa minden irányából érkeznek fiatal szerzők, és kötetlenül együtt vannak. Közben Kolozsvár jó néhány középiskoláját bejárják, és felolvasnak. Vámszépen igyekszünk kialakítani egy kulturális városmenedzsmentet, kulturális arculatot, egy kicsi brandet. Keressük a különosság lehetőségeit. Lebegnek más jó példák a szemünk előtt. Meg szeretném jegyezni: kell egy markáns és erős városvezetői akarat ahhoz, hogy bármi elkezdődhessen, megtörténjen. A mi esetünkben Ménes Andrea polgármesterasszony által ez folytonosan megvan.

Áfra János: Kétségtelen, hogy egy-egy kisvárosban sokszor nagyobb értéként tud feltűnni és komolyabb figyelmet is generál egy-egy ilyen kulturális program, irodalmi beszélgetés, mert a kisebb közösségekben is megvan az a réteg, aki erre nyitott és érdeklődő. Hajdúböszörményben a Mezőgye egy olyan sorozat, ami év közben is fenntartja a figyelmet az irodalom és a társművészetek iránt. Nemcsak a Hajdúböszörményi Író táborra jellemző tehát a különböző műfajok összekapcsolása, illetve – ami talán még fontosabb – a helyi kulturális élet szereplőire is rendszer-

resen figyel a program, így a közismertebb fellépőkkel együtt egyfajta nyilvános-
ságot is kapnak a tehetségek.

Papp-Für János: A Mezsgyének már a címe is jelzi, hogy valamiféle határ azért mégiscsak van egy fővárosi és egy vidéki rendezvény között. Az a helyzet, hogy rendszeresen járok Budapestre könyvbemutatókra, és a hajdúböszörményi Mezs-gye programjain rendszerint sokkal többen vagyunk, mint egy fővárosi rendezvé-nyen. Azt hiszem, hogy ez a vidéknek az előnye, és erre a sorozatra itt figyelnek. Most a 28. Mezsgyénk valósul meg szeptemberben, aminek az a lényege, hogy egyrészt hívunk egy már nagyon tapasztalt, befutott író, aki bemutatja az éppen megjelenő friss könyvét, és mindig van egy pályakezdő is párhuzamosan, aki elő-adhatja a verseit, s rendszerint elhívunk egy helyi egyesületet, amely valamilyen szinten a helyi kultúrával foglalkozik. Ebből a három blokkból áll egy ilyen ren-dezvény, a végén pedig általában egy kis zenével szoktuk lezárni a programot, hogy ne váljunk pusztán írótáboros egyesületté, hanem az évnek szinte minden hónapjában legyen egy-egy rendezvényünk.

Áfra János: Meséljete a tervekről! Milyen változások várhatóak a Hajdúböször-ményi Írótáborral kapcsolatosan, és Vámospércsen vannak-e már konkrét tervek a továbbiakra? A FISZ táján lesznek meghatározó változások?

Korpa Tamás: A FISZ-nek a 2017-es éve szerencsére eseményekben gazdagon tel-lik, és már én sem tudom minden részletében teljesen átlátni, hogy mikor mi tör-ténik. Ebben a pillanatban a budapesti könyvhét programjaitól – tíz kötetünk jött ki eddig az évben – kezdve a *Mesebeszéd*-könyvbemutatót át sok minden teríté-ken van. Amit a közelmúltból – önkényesen, érintettségem révén – kiemelnék, az az „*Ardeli tűnt Athén*” – *Kolozsvár-dialógusok* nevű konferenciánk és költészeti minifesztünk volt május végén. Júliusban lesz a hatodik FISZ-tábor Bán Zsófiával, Nádas Péterrel, Németh Gáborral és Szálinger Balázssal a főszerepben. Ősszel ren-dezzük meg az *Irodalom és betegség* című tanácskozásunkat, valamint az *Élőlánc – Fiatal vajdasági irodalom és a délszláv háború* című konferenciánkat és minifeszt-ünket. Az *Élőlánc* egyik emelkedett pillanata lesz a második alkalommal kiosz-tandó, vérfagyasztó Csáth Géza-díj átadási ceremóniája. Pogány liturgia. Vámos-pércsen tavaly kezdtünk publikálni egy exkluzív helytörténeti kiadványt – kapcsos könyv és gyűjthető mappalapok formájában –, aminek folyamatosan jelennek meg új részei, oldalai. Ősszel folytatódik a gyerekirodalmi sorozatunk. Vámospércsen június végén van a Hajdú Fesztivál kulturális programokkal, koncertekkel, könyv-bemutatókkal. A városban két képzőművészeti telep működik nyaranta: a Fátyol Zoltán vezette telep tavaly ünnepelte fennállásának huszonötödik évfordulóját. Az elmúlt években olyan alkotók fordultak meg itt, mint a MODEM új vezetője, Kónya Ábel, vagy a friss Capa-nagydíjas Fátyol Viola, akinek a projekt munkája ráadásul a vámospércsi népdalkör – egy vidéki idős nőközösség – minden- és ünnepnapjait dolgozta fel.

Áfra János: Ez nagyon jól hangzik. A legnagyobb hajdúvárosban mik a tervek?

Papp-Für János: A Hajdúböszörményi Írótábor az idei évtől nem a Fürdőkeri Szabadidőközpontban valósul meg – mert az 92 férőhelyes, és kinőtünk –, hanem a Debreceni Egyetem Hajdúböszörménybe kihelyezett Gyermeknevelési és Felnőttképzési Karának kollégiumában, itt vannak mostantól az íróiskolák és a társművészeti szemináriumok. Ami még nagy változás – és szerintem nagyon jó –, hogy bekerültünk a város kiemelt rendezvényei közé, és így megkaptuk a Hajdúsági Múzeum kertjét esti rendezvényhelyszínként.

Áfra János: Milyen meghatározó irodalmi csomópontokat, irodalomnépszerűsítő kezdeményezéseket emelnétek ki még a régióból? És tudnátok említeni az ország más részéről is példaértékű kezdeményezéseket?

Korpa Tamás: A *KULTer.hu*-t mint átfogó kultúrákövető és -értelmező platformot említeném, a debreceni KULTerdő programsorozattal. A *KULTer.hu* talán egyedülként képes magas szinten és huzamosan – lassan egy évtizede, egy évtized minden napján – széleskörűen összegyűjteni és közvetíteni a kulturális szcéna – irodalom, popkultúra, képzőművészet – figyelemre méltó jelenségeit, önerőből, önfenntartó módon, megújuló humán bázissal. Országos fórumként, megőrizve a markáns lokális kötődést is. Ha kortárs, gazdag repertoárral bíró irodalmi kultúrával és társművészeti akciókkal szeretnél találkozni Debrecenben, a portállal szoros átfedésben működő KULTerdő alkalmain jó eséllyel nem kerülnek el a fontos pillanatok.

Papp-Für János: A *KULTer.hu*-t én is mindenképpen ki szeretném emelni, hiszen az online tér szűkössége ellenére is nagy szeletet fog fel a kortárs kulturális életből is, és programjaikkal kilépnek az érdeklődő közönségük felé. Az *Alföld* folyóiratot ugyancsak nagyon „súlyozottnak” érzem mint nem csak a régió, hanem az ország szintjén is meghatározó periodika, mely törekszik a helyi sajátosságok, hagyományok és a kortársak, a fiatalok megjelentetésére. Szeretném még itt megemlíteni a Magyar Írószövetség Bene Zoltán által vezetett Csongrád Megyei Írócsoportjának munkáját, népszerűségét és azt a fajta kultúrákövetítő szerepét, amely pótolhatatlan a vidéki kulturális életben.

Áfra János: Számomra úgy tűnik, hogy egy-egy határon túli irodalmi folyóirat a régió magyarjainak körében sokkal közismertebb, mint itthon bármelyik lap a saját közegében. A közösségi szerepvállalásuk tétje – akár a programszervezés szintjén – nyilván különösen fontos. Ti költőként a határon túli bemutatkozások alkalmával tapasztaltatok érdemi különbségeket a magyarországi viszonyokhoz képest?

Korpa Tamás: Szeretném, ha a fenti kérdésed erős állítás volna, amihez csatlakozhatok. Érzek még némi megítélésbeli különbséget, pozitív diszkriminációt a bölcsésztudományokhoz, a könyv- és folyóirat-kultúrához, egyáltalán az irodalomhoz való viszonyt és az odafordulás minőségét illetően határon túli egyetemvárosokban. Egyetemvárosokról beszélek, amelyek összegyűjtik és szocializálják azokat a fiatal tehetségeket, akikből kikerül az utánpótlás. A kolozsvári bölcsészkaron több

olyan értelmező bontogatja a szárnyait (Kész Orsolyától Sánta Miriámon és Kiss Ernő Csongoron keresztül Serestély Zalánig), akikről sokat fogunk hallani még, a kolozsvári *Helikon*, a pozsonyi *Irodalmi Szemle* és az újvidéki *Híd* című folyóiratok csodás, fiatalcentrikus megújulása, szerkesztőségi és szerkesztési változatossága is fontos fejlemény, akárcsak az Erdélyi Magyar Írók Ligájának egyre nagyobb tétet mozgó működése. A diaszpórák vizsgálata, egyáltalán az áttekintés és a számbavétel lehetősége egy külső, itteni tekintet számára nehezebb, bonyolultabb, távolibb. Én viszont hiszek ezeknek a kibocsátó erejében és potenciáljában.

Papp-Für János: Én is leginkább állításként kezelem ezt a kérdést, hiszen csak vegyük alapul a *Székelyföld* című folyóirat sikerességét, mely magasan felülmúlja a határon inneni folyóiratok eladási számát, és köztudottan a legmagasabb honoráriumot tudják fizetni a szerzőiknek. Ez persze példaértékű is lehet, tehát nem arról van szó, hogy ebből a folyóirathoz kellene kevesebbet eladni, hanem inkább felzárkózni hozzájuk. Azt hiszem, ide sorolhatok még két nagyon meghatározó lapot is, az egyik a *Helikon*, a másik pedig a személyes kedvencem, a *Látó* című folyóirat. Az irodalomszervezői munkát nem találok sem szervezettebbnek, sem tartalmasabbnak a mieinknél, de mindenképpen van egy furcsa „romantikája” a határon túli fellépéseknek, könyvbemutatóknak. Ezt többször is megtapasztaltam.

Áfra János: Mit tanácsolnátok azoknak a vidéki tanároknak, irodalombarátoknak, szervezőegyenységeknek, akik készletet éreznek magukban a kortárs irodalom népszerűsítésére?

Korpa Tamás: Örömteli volna, ha a nagyobb írótáborokban a szépirodalmi és kritikai műhelyek mellett magyartanáros műhelyek indulhatnának, néhány átfogó előadással, könyves szakemberek, irodalomterapeuták, szerkesztők referálásával, akik erős ajánlatokat tehetnek az aktuális megjelenésekkel, tanításmódszertanokkal, alternatív olvasásnépszerűsítő projektekkel kapcsolatban. A FISZ Írókölcsönző nevű sorozata évente 35–40 középiskolába jut el, az idei Ünnepi Könyvhétre jelent meg – és két hét alatt el is fogyott – a *Mesebeszéd* címet viselő, gyerekirodalmi tankönyvünk. Ez szép teljesítmény, de az összképet tekintve kevés. Például egy magyartanárnak igazán nehéz helyzete van, mert nem áll rendelkezésre naprakész edukációs módszertan, naprakész olvasmánylista, Y generációs pedagógiai stratégia, ami révén lépést tarthatna az új nemzedékekkel. Szervezőnek és minőségi irodalombarátnak lenni könnyebb, a magyartanárság viszont életre szóló figyelem. Készenlétben tartott figyelem.

Papp-Für János: Én személy szerint nagyon elégedetlen vagyok a tanárok, tanítók jelenlétének teljes hiánya miatt – mind a Hajdúböszörményi Írótábor, mind a Mezsgye programsorozata kapcsán. Az a fajta „élő irodalom” hiányzik az oktatási rendszerből, amely életre kelthetné az aktív kapcsolatot tanárok, diákok és írók-költők között. Ahhoz, hogy a kortárs minőségi irodalom népszerű lehessen, erős életjeleket mutasson, tapintható legyen a pulzusa, elengedhetetlenek a találkozások, a megismerkedés, az élő kapcsolat.